

Aandenken aan

De Heer
Georges De Freyne

echtgenoot van Mevr. Lucie Van Kerkhove

geboren te St.-Maria-Lierde op 8 maart 1916 en er in familiekring godvruchtig overleden op 19 juli 1996, na het sacrament der zieken te hebben ontvangen.

De families De Freyne, Van Kerkhove, Chavatte en De Mulder danken voor de blijken van deelneming.

De namis wordt opgedragen in de parochiekerk op zaterdag 24 augustus 1996 om 19 uur.

Onze papa is dood, hij is voorgoed weg. Hij had nochtans graag nog wat bij mama en bij ons gebleven. Zijn zwakke hart besliste er echter anders over. Toch had hij één van de beste harten die een mens kan hebben. Als éénvoudige, moedige en onbaatzuchtige harde werker was hij de goedheid zelve. Werken en goed zorgen voor zijn naaste omgeving was zijn leven.

Samen met mama was hij vader van drie kinderen, boer van vijf koeien en darenboven werkte hij nog bij andere boeren en als nachtarbeider bij de spoorwegen. Zelfs na zijn pensioen bleef hij een kleinveeboer. Op al dat hard werken was hij trots. Hij heeft met eigen handen de boerderij rechtgehouden in moeilijke jaren tijdens en na de tweede wereldoorlog en na het overlijden van zijn eigen ouders. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, steeds maar werken en ploeteren. Bieten en rapen zaaien, zetten, uittrekken en halen, eerst met koeien en dan met de tractor waar mama meestal mee reed. Samen bewerkten ze ook vele uren het land en onderhielden ze de weiden. Netels en distels kwamen niet voor en koeien braken nooit uit de omheining. 's Winters werden dan de "trunken" of knotwilgen gekapt en het materiaal in goede staat gehouden of gebracht.

Wat voor hem telde was de tevredenheid van zijn vrouw, zijn kinderen en zijn omgeving. Hij leek nooit aan zichzelf te denken, anderen kwamen altijd op de eerste plaats. Hij spaarde als het ware zijn eten uit zijn mond om het aan ons

te geven. Zelfs wanneer mama een taart of een snoepje aan ons verdeelde, gaf hij nog de helft van zijn deel weg om het aan ons te geven. Het was zo goed, zei hij dat hij er ons nog eens van wilde laten proeven. Hij was zo goed. Hij droeg ons werkelijk op handen en diende ons als koningen. Hij was zo vol liefde voor ons, wij waren zijn hoogste goed. Ook naar vrienden en kennissen toe was hij zo onbaatzuchtig. Waar hij niet voor gewerkt had wilde hij niet. Het spel van steeds betere of meer nutteloze dingen heeft hij nooit meegespeeld. Afgunst of jaloezie kende hij niet. Wat ook telde was eenvoud en rust. Naar de zondagsmis gaan, een dag aan zee en een busreis met dans en een pint brachten hem zijn ontspanning. Later kwamen daar fietsen en wandelen bij. Zo reed hij vorig jaar nog 15 km met de fiets naar Steenhuize en terug. Hij zat ook zeer graag in de auto. Overal mee naar toe rijden en zwaaien naar de mensen die hij kende, deden hem veel plezier. De laatste maanden is hij echter snel naar beneden gereden. De heupbreuk in september, het overlijden van zijn zuster eind februari en vooral zijn laatste val dreven de snelheid op tot dat zijn hart stil viel.

Onze papa is dood, hij is weg. Maar zijn hart is nog niet weg, dat blijft bij ons als voorbeeld voor ons eigen leven. Papa we laten je nu gaan, maar mogen we je voorbeeld als mens bij ons houden. Dank U. Dank U. Dank U.

